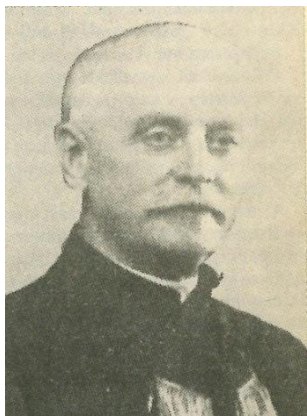

Rohringer Sándor (1868–1945) – vízépítő mérnök, egyetemi tanár

A kassai premontrei gimnáziumi érettségét követően a budapesti Királyi József Műegyetemen tanult tovább, ahol 1890-ben kapott mérnöki oklevelet.

Kassára való hazatértét követően 1892–1903 között a kultúrmérnöki hivatal mérnökeként dolgozott, miközben jog- és államtudományi diplomát szerzett (1896) a Kassai Királyi Jogakadémián. 1903–1906 közt a besztercebányai hivatal vezetője volt, majd 1909-ben ismét visszatért Kassára, ahol 1919-ig a kultúrmérnöki hivatalt vezette, és a helyi vízmesteriskola igazgatói posztját is betöltötte.

Ekkor került a földművelésügyi minisztérium alkalmazásába, ahol miniszteri tanácsosi rangban szolgált 1923-ig. A Pestvármegyei Dunavölgy Lecsapoló és Öntöző Társulat tevékenységét miniszteri biztосként felügyelte 1924-ben.

Még 1923-ban kinevezték a Királyi József Műegyetem rendes tanárává, ahol 1934-ig oktatott, és vezette a tanszéket. Az oktatást nyugdíjba vonulását követően sem hagyta abba, az immár József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem néven működő intézményben tanított 1938-ig. 1934–1935-ben a tanintézet rektori tisztét töltötte be. Tudományos munkássága is szerteágazó és nem kevésbé lényeges, sokszor élenjáró. 1898–1899-ben ő tervezte és vezette a Recina-patak szabályozásnak munkálatait. A műegyetemen megszervezte az ország első hidrotechnikai és talajmechanikai kísérleti laboratóriumát (1927). Kutatói érdeklődése kiterjedt mind az elméletre, mind a gyakorlatra. Foglalkozott a folyók, patakok vízszabályozásával, vízerőtelepekkel. Elsők között vizsgálta az öntözés, az ármentesítés és a lecsapolások közötti összefüggéseket. Munkássága alatt mégis leginkább az Alföld vízgazdálkodásával foglalkozott; a talajvíz hidraulikájával, a szikesek problémáival. 1932-ben megépítette az első talajvízészlelésre alkalmas kutát, ezzel megteremtette az alföldi talajvízszint-figyelő kúthálózat alapjait. Az általa létesített kutak adatai alapján elsőként vetette fel a talajvízdúsítás lehetőségét. Nevéhez fűződik 1918 után a „Vízügyi Közlemények” újraindítása.

1936-ban a Magyar Tudományos Akadémia levelező, 1941-ben rendes tagjává választották.

Forrás: Magyar agrártörténeti életrajzok ; arcanum.hu ; tudosportal.hu

Főbb munkái:

Rohringer Sándor: Mederrendező munkálatok a Vág folyó felső szakaszán. *In: Vízügyi Közlemények.* 1908.

Rohringer Sándor: Néhány külföldi vízerőtelep. *In: Vízügyi Közlemények.* 1914.

Rohringer Sándor: Kultúrmérnöki munkálatok a Felvidéken. *In: Vízügyi Közlemények.* 1915.

Rohringer Sándor: Hidraulikai számítások. Bp., 1926.

Rohringer Sándor: Az ármentesítések, lecsapolások és a szikesek közötti összefüggés. *In: A magyar szikesek.* Bp., 1934.

Buday Barna–Rohringer Sándor: Alföldi gazdálkodás. Bp., 1936.^{1,2}

Rohringer Sándor: Talajvízszint tanulmányok a Duna–Tisza közén. *In: Vízügyi Közlemények.* 1936.

Rohringer Sándor: Az elméleti és gyakorlati hidraulika módszerei. *In: Matematikai és Természettudományi Értesítő.* 1937.

Rohringer Sándor: A folyók élete. Bp., 1938.

Rohringer Sándor: Az öntözés, tekintettel a hazai viszonyokra. *In: Természettudományi Közlöny.* 1938.

Rohringer Sándor: Gróf Széchenyi István műalkotásai. Bp., 1941.

Rohringer Sándor: Talajvízkutatás az Alföldön. *In: Matematikai és Természettudományi Értesítő.* 1942.

Irodalom róla:

Dégen Imre: A vízgazdálkodási tudományos kutatás magyarországi múltja és jelentősége. *In: Magyar Tudomány.* 1936.

Németh Endre: Rohringer Sándor. *In: ÉKME Évkönyve.* 1955/56. Bp., 1957.

Papp Gábor: Megemlékezés Rohringer Sándorról születése 125. évfordulóján. *In: Hidrológiai Tájékoztató.* 1993.